

Деница Минчева

A Girl's Gotta Do What A
Girl's Gotta Do

„За утре щедро ми обричаш
палати – блясък и омая...
О, зная – много ме обичаш
и не обричаш на шега,
но не е лошо и сега
да пренощувам в твойта стая...
А?“

„Бохемски ноци“ I
Димчо Дебелянов

Имаш ли такива приятели? Запознали сте се на купон за нечий рожден ден или нанасяне в ново жилище или друго правдоподобно извинение за масов запой; допаднали сте си и под въздействие на алкохола сте провели това, което ви се струва най-дълбокия и откровен разговор в живота ви изобщо. И това е то – изведнъж се оказва, че си вписан с големи букви в графата „най-най-най добър приятел“ на този иначе случаен събеседник и той те смята по-близък от цялото си семейство, наред с кучето и малкия брат изгърсак.

Имаш такива приятели. Всеки има. Те сякаш са вземали уроци по „влизане под кожата“ и са тренирали усилено „подтикване към изливане на душата“. „Професионални“ приятели. Хора, които са осъзнали, че ако имаш достатъчно много познати, които да убедиш, че си най-близката им сродна душа във вселената, ще можеш постоянно да се поддизаваш ту при един, ту при друг приятел за по седмица-две, като така напълно елиминираш тревогите по поддържане на жилище, чисти дрехи, прехрана и други ежедневни баналности.

Моят професионален приятел е Толи а.к.а. Маймунката. С Толи се запознахме при класическите обстоятелства – нечий рожден ден, „Абсолют Ванилия“ за мен, „Стела“ за него с последваща пълна душевна вивисекция. Това беше преди два месеца. Не знам къде се е пилял междувременно, но миналата събота явно най-после е дошъл и моят ред да го играя домакиня на този „най-близък“ мой приятел. Всъщност, тогава не знаех къде се е пилял. Сега за съжаление знам повече, отколкото ми се иска.

Значи, работата е там, че Толи е катерач. Оттам и прякора, Маймунката, понеже може да се покатери на всичко. Това май е единственото нещо в живота му, което взема сериозно. Даже участва в истински състезания и, ако изобщо има някакви доходи, те идват от наградните фондове на тези състезания. Защото той не само, че участва, ами често ги печели. Поради тия негови занимания, Толи изглежда като статуя на гръцки бог, само дето си има глава и ръце. Имам предвид, че, за да е наистина добър един катерач, той трябва да може да издържа тежестта на цялото си тяло само с два пръста ако се наложи. А Толи е наистина добър и спокойно може да служи като анатомичен модел на мъжка мускулатура. Той целият е апетитно изпъкнали релефни мускулчета, безупречни глутеуси и кофа. Не му се намира дори грам мазнина. А като се добави към това и дяволита усмивка и сатанински-съблазнителни зелени очи, в които, за да се възреш трябва да разбуташ пищните кестеняви къдрици, ясно ти е защо всяка девойка, която го съзре, се облизва като

лисица пред кокошарник на глухи стопани. Аз как съм се опазила от душегубното му въздействие? – не съм. И аз точех лиги наравно с всички, обаче Толи бързо и професионално ми взе мярката и прецени, че не съм нищо особено. Във всеки случай, не и такава, че заради едното чукане да си изпусне шанса да ме използва като „домакия“.

Личното ми предположение е, че за него жените се разделят на:

1. жени за чукане;
2. жени, които да го издържат, понеже им е не е истина колко близък приятел;
3. сестра му;
4. майка му.

Подозирам също, че подгрупа 2 е възникнала, понеже търпението на 3 и 4 е било напълно изчерпано, което го е принудило да се спасява по други начини.

Съвсем като в някой зле написан филм, лукавият, съблазнителен, интелигентен герой си има „сянка“ – вечно влачещ се след него приятел, който сякаш специално е създаден да му е пълна противоположност. В случая на Толи – едър, здрав, с поглед, който издава известна прото-интелигентност, достатъчна да му позволи да ходи и да дъвче в същото време и, разбира се – безусловно и напълно верен на Толи. Името на този тип ми се губи. Може да е било Антон или Асен, но истината е, че на човечеството той е познат като Мечката, което всъщност не е много справедливо спрямо мечките, които са доста интелигентни създания. Та тия двамата, Толи и Мечката, навсякъде се мъкнат заедно. Сигурно някъде назад във времето и пространството има случка, която обяснява защо така са се сраснали, но аз поне не съм я чувала.

И ето на, миналата седмица, в събота, в някакъв утринен час, дето и петлите ще се възмутят, ако ги накараш да кукуригат толкова рано, се звъни. Отварям и насреща ми хилнатата физиономия на Толи и леко сконфузената с изражение тип „Не бях аз“ муцуна на Мечката. Преди да успея да реагирам или да измисля подобаваща причина защо не могат да влязат, те вече бяха разхвърляли багажа си навсякъде, благодаряха ми за хавлиите и тоалетните принадлежности, които им осигурих, за да вземат душ, а аз се улових, че мисля какво да приготвя за закуска. В крайна сметка направих палачинки и докато похапвахме, ми разказаха какво ги води в моя скромен дом. Т.е. Толи ми разказа. Мечката не се главоболи твърде с приказки. Всъщност по-късно, Толи на няколко пъти допълваше и изменяше този начален разказ, като се очерта тревожната тенденция всеки следващ път подробностите да са малко по-неприятни.

Така или иначе, първата и официална версия беше, че в града има изложение на спортни уреди, принадлежности, аксесоари и изобщо всичко, което може да се измисли свързано със спорта. В програмата на изложението била предвидена демонстрация на катераческо оборудване, в която Толи щял да участва. Идеята им беше с парите, които ще му платят за демонстрацията директно да продължат към морето. Обяснение за присъствието на Мечката не получих. От тяхна гледна точка, това не беше нужно.

Първата промяна, която настъпи в Официалната версия, стана ясна на следващия ден, когато Толи сподели, че организаторите на проявата всъщност ще му платят, като му позволят да задържи някои аксесоари от тези, които ще представя. Каза го така, сякаш никога не е обявявал, че ще му платят и аз си помислих, че може да не съм разбрала нещо.

Втората промяна, стана очевидна, когато изложението приключи в сряда, а тия двамата още нямаха намерение да се изнасят от дома ми.

По-късно стана ясно, че кажи-речи нищо от Официалната версия не е вярно. Изложение наистина имаше, но единственият досег на тия двамата с него е било, когато отишли да го разгледат. Истинската причина да се изсипят у нас, беше доста по-различна и направо ми смрази кръвчицата.

И така в общи линии стигаме до днешния ден, дето докато съм жива не искам да ми се повтаря.

Значи, отварям очи и първото, което виждам е надвесеното на мен лице на Мечката. Сега, Мечката като цяло има изградени някакви хигиенни навици – подозирам, че именно Толи му ги е изградил, обаче устата му не е истина как вони. Та разтърсва ме Мечката да се събудя и вика: „Ставай, тука нещо някаква жена е дошла. Нещо някакъв наем иска...“ Светва ми, че трябва хазайката да е дошла за наема. Значи аз до четири часа съм била на работа и съм сервирала на някаква пияна папlach, преди няколко часа едва съм си легнала и сега трябва да стана да се разправам с тая нещастница, дето втори месец ме лъже, че ще прати някого да оправи дограмата в хола, за може прозореца да се затваря нормално. Освен всичко друго, наемът го дължа чак утре, обаче какво да правя, надигам се. Мечката е голям човек и сигурно би могъл да й отхапе главата на тая, обаче той за такива неща като инициатива не е чувал дори. Ако Толи не му е казал, няма и задника си да избърше сигурно, да не говорим да разкара разни досадни хазайки.

Заставам на вратата срещу оная скубла и всячески се опитвам да не изгубя съзнание от умора, а тя почва да вика и я усещам как с всяка

дума набира все повече и някак се нервира сякаш – какви били тези хора, дето живеели тук с мен, квартирата на един човек е дадена, а и наема поне да съм си плащала навреме... И точно в тоя момент от съседната стая излиза Толи. Както майка го е родила и такъв един съвсем спокойно си свива. Оная се спира насред изречението и се облещва сякаш са я изненадали отзад нещо. Нали, вече обясних какво му е на Толи телцето, та можеш да си представиш гледката. Та лелката ей така се оцъклила, а Толи решава да я подхване с добро. Обяснява й нещо, как щом си плащаме наема, няма какво да се тревожи колко сме нали, нещо за предстоящи заплати говори... изобщо отказах се да слушам. Така или иначе щом Толи се беше захванал, ясно, че щеше да я отиграе.

Така и стана. Няколко минути по-късно, без дори да може да повярва, че тези думи излизат от нейната уста, лелята се извини за безпокойството, каза нещо, че пак ще се обади, въртна се и изчезна. Подозирам, че наред с другото, Толи може да е издишал мощно в нейна посока, защото като си тръгна, нещо като усмивка даже си беше лепнала.

Докато разчистим ситуацията с хазайката, се оказа, че Мечката е успял да оповръща цялата кухня, докато се опитвал да направи кафе. Тия двамата определено си прекарваха нощите по-добре от мен – явно бяха се алкохолизирали някъде до зори. Толи си показва носа, колкото да вметне напълно уместния коментар: „У, к'ва гадост“ и си се прибра в стаята все така гол-голеничък. Така вместо да прекарам предобедна заслужена почивка, разчиствах мизерията на Мечката, който беше успял да допъзли до коридора и реанимираше там.

Към два следобед вече трябваше да тръгвам за работа. Пристигам в бара е и веднага се оказва, че съм жестоко прецакана, защото Силва, на шефа извънбрачното занимание, която иначе се води нещо като управител, пак е „болна“ и аз освен дето ще сервирам, трябва да следя и за няколко доставки и да приключа всички каси накрая, и отчети да пиша... Един вид, пълна лудница. И ако някой може да ми обясни как тая все успява да се разболе, когато шефът е някъде в командировка?! То не че като е на работа кой знае какво върши... Абе, и до утре да се оплаквам, все тая – като не са ми достатъчно дълги краката, единственото, за което могат да служат е да подтичвам на тях да изпълнявам поръчки.

Та към девет вече лудницата тече с пълна сила, главата, гърба и краката ми се състезават кое да ме боли повече и точно тогава съзирам на входа физиономията на Мечката. И за първи път по нея се чете някаква емоция. Ама в първи момент реших, че съм сбъркала нещо, защото момчето си изглеждаше изплашено, а аз до тогава не вярвах, че нещо

може да го уплаши.

Мечката си потропваше там пред входа от крак на крак и, естествено Симо от охраната веднага се приближи към него, вероятно, за да го посъветва ако не е клиент на заведението да не запречва входа и други подобни охранителни мъдрости. Мечката нещо му каза и Симо директно към мен се обърна – явно мен търси. Направих знак на Симо да го прати на служебния вход и излязох да видя какво иска. Докато си довърша поръчката и изляза, Мечката вече ме чакаше, а с него беше и Толи. И така, тая вечер, преди 4–5 часа чух окончателната и, както се оказва правилна история за идването им при мен. Доколкото можах да разбера, основният мотив, да ми гостуват, е бил просто фактът, че от всичките им познати аз живея най-далеч от града дето са се подвизавали преди това. Спортното изложение е било просто съвпадение и ако не е било то, нещо друго са щели да измислят. Тъй де, Толи е щял да го измисли.

Та историята, естествено, беше свързана с жена. Истината е, че освен катеренето, Толи има още една любима дисциплина, която ревностно практикува – забиване на мутреси. Преди около месец, Толи метнал око на едно сгодно девойче, което видял в компанията на някакъв „добре облечен бизнесмен“. Двамата си обядвали най-спокойно в някакво заведение в града, и Толи като ги видял моментално взел да точи лиги. Аз лично си представям потока на мислите протичащи през главата на Толи в този момент така: „може да му няма на тоя парите, колите и скъпите дрънкулки, ама пак ще успее да му изучукам женката“. А може и любов от пръв поглед да е било..., но не ми се вярва. Така или иначе, не знам какво е правил, следил ли ги е, някъде сама ли я е намерил, ама Толи, така да се каже успешно изпълнил мисията и забил девойчето. След няколко безгрижни дни на увеселение, спонсорирани изцяло от дамата – сиреч с парите на бизнесмена, което май най-много го радвало, женката, с дързновен поглед и аватюристично вдъхновение поискала да ѝ намерят някакъв сериозен стаф. Искала да се отцепи, както си следва, пък да става каквото ще. Не знам къде е ходил и как, но Толи изпълнил поръчката. Все пак, той е кавалер, желанията на дамата са закон за него... И от тук картинката тръгнала на зле.

Лекарите всъщност не можели да кажат какво точно е имало в помята дето я взела малката, но доколкото Толи разбрал от някаква много състрадателна сестра, каквото и да било, директно ѝ изпържило очния нерв и я оставило напълно сляпа на 17 години. Обаче това дори не се оказало лошата новина. Истинският карък бил, че девойчето, за да не пресече нещо на Толи ентузиазма, дори не помислило да сподели, че

чичкото, от когото идва парата, всъщност е милият ѝ татко. И разбираемо, като открил какво се е случило с щерка му, на она директно му избила пяна по устата. Каквито и поръчки да са имали бячите му в она момент, всички са били оттеглени и изпратени да търсят Толи. Но ти това вече го знаеш, нали?

Единственото, което ги спасило и им позволило да се измъкнат, е, че известно време девойчето дали от срам, дали от някаква криворазбрана вяност, отказвало да каже, кой я е подредил така. После обаче в префърцунената ѝ главица най-после се промъкнала мисълта, че заради тоя ебалник никога вече изобщо няма да може да вижда и се разбесняла достатъчно, та да поиска да му изпие мозъчето. Още повече, че за да не е капо, през няколкото дни веселие Толи прибрал, от оная идиотка каквито дрънкулки успял. А тя явно в някакво бунтовно настроение ще да е била, нещо си е въобразявала, че така се опъва на татко си, та наринала на Толи бая злато и камъчета.

И след като ми разказва всичко това, Толи вади някакво торбе от задния си джоб, разтваря го и ми показва цялото си складирано богатство. Както казах, на него не му е за първи път да фиксира такива момета, та беше събрал и от други това-онова, явно за черни дни. Обаче ето че сега се беше оказал в ебаси прецаканата ситуация. А днес, като се прибирали към квартирата, видели пред входа да се върти уж напълно незаинтересован от околния пейзаж един от бячите на Она бизнесмен – таткото. И сега малко им оставаше и на двамата да се насерат от страх и бяха дошли при мен да помагам ако мога.

Ами, какво да ти кажа. Не ми оставиха голям избор. От всичко което ми казаха, разбрах, че горилите на бизнесмена са окрили къде са живели тези двамата в последната седмица и като знам какво непоклатимо чувство на справедливост цари в умовете на такива люде, ми беше ясно, че задето съм им помогнала, и мен ме чака не по-добра участ. Изобщо не си въобразявах, че някой ще спре да проверява, дали съм знаела какви са ги надробили или не.

Тъкмо в тоя момент от бара си тръгваше един камион, доставящ наливна бира. Казах на Толи и Мечката да изчакат, че ще помоля шофьора да ги скрие в ремаркетото и да ги изкара от града без да ги усетят.

Оставих ги да чакат отвън, а аз влязох вътре да си уреда нещата.

Влетях при Ралка, колежката и и казах, че напускам, така че тя вече води парада. Дори не останах да я слушам като се развива, че сигурно я бъзикам.

Когато преди две години се преместих в големия лош град, беше

минала само седмица, когато на връщане от работа, някакви нещастници недоебали ме нападнаха и ми изкараха акъла. Размина ми се тогава, ама можеше да си го отнеса. Тогава попитах Симо от охраната – она същия, и той ми помогна да си намеря един малокалибрен „женски“ пистолет. Колкото да се побира в дамска чанта. После ми помогна да се науча как се разглобява, как се почиства, как се зарежда. Вече две години го разнасям из чантата си безполезен, ако някой го види, лъжа, че е запалка, ама ѝ е свършила газта.

Тая вечер вече го използвах три пъти.

Някъде, в някакъв филм бях гледала, че ако натикаш дулото в гърлото на пластмасово шише и така стреляш, това донякъде служи като заглушител. Прибрах си нещата докато Ралка си ревеше нещо, метнах няколко празни шишета в една чанта и се измъкнах през задния вход. Бях решила, че първо трябва да е Толи, защото е по-бърз и съобразителен, а Мечката докато се усети какво става, ще съм се оправила и с него. Даже не ме чува като приближих. Толи го застрелях в гърба и той падна напред. Както си и мислех, Мечката секунда-две стоя като истукан, което беше добре, щото успях да сложа още едно шише на дулото. Стрелях тъкмо когато мозъка му беше вече направил разбор на ситуацията и той тъкмо се канеше да се метне към мен.

Прибрах на Толи торбата от задния джоб и ей ме тук. Колегата ти долу явно нямаше представа коя съм – оглеждаше се за момчетата и момиче не очакваше да види. За него шише не можех да използвам, щото нямаше как да го скрия, обаче пак късмет, че тая вечер има някакъв мач някъде си. Нашите футболни дебили трябва да са победили я Албания я Патагония и като стигнах до входа, отвсякъде мятаха едни пиратки едни чудеса. Някакъв си там гърмеж от малокалибрено оръжие даже не се е чул вероятно.

И така сега ми остана ти. Учудих се, че сте само двама, ама после се сетих, че шефът ви трябва да е пратил хората си из цялата страна, защото не е знаел къде точно да търси двамата идиоти дето са преобали дъщеря му и мъжкото му достойнство. Едва днес сте ги намерили и не сте имали време да извикате подкрепления, вероятно. Е, ами жалко за теб. Тук ми остана още едно шише и да, познал си, за тебе е. Дрънкулките дето ги е събрал Толи, няма да стигнат за кой знае колко време, но поне ще успее да се измъкна от тук – и без това тая мизерия ми омръзна и бях решила да се разкарам някъде. Само не предполагам, че парите за пътуването ми ще дойдат по толкова необичаен начин.

Това е, трябва да тръгвам. Ако искаш, можеш да си затвориш

очите.

КРАЙ

© Деница Минчева

Източник: <http://denitsamincheva.blogspot.com/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11813>]